

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 12Csp/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118205730
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Slivenská
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2118205730.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, sudkyňou JUDr. Natáliou Slivenskou, v právnej veci žalobcu: T. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Z., L. XXX/XX, zastúpený: JUDr. Vladimír Sidor, advokát, Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.297,86 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.297,86 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.297,86 Eur od 25. 06. 2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 03. 07. 2018 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 1.297,86 Eur s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobca odôvodnil svoju žalobu tým, že dňa 23. 01. 2015 žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver so špecifikáciou - celková výška úveru 1.500 Eur, výška úrokovej sadzby 18,08 %, RPMN 25,73 %, výška splátky 81,99 Eur, počet mesačných splátok 42, celková čiastka splatná dlžníkom 2.142,06 Eur, poplatok za poskytnutie úveru 150 Eur. Uvedená zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a príslušnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Výška RPMN uvedená v zmluve je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom. V zmluve je uvedená RPMN zmätočným spôsobom, nakoľko je v bode 5. (Údaje o požadovanom revolvingovom úvere) zmluvy uvedená iná RPMN ako v bode 6. (Údaje o schválenom revolvingovom úvere). Uvedené rozdielne výšky RPMN boli pre žalobcu ako spotrebiteľa nejasné a zmätočné, keďže neboli definitívne, žalobca sa nemohol kvalifikovane rozhodnúť, či do zmluvného vzťahu vstúpi alebo nie. Schválená RPMN vo výške 25,73 % uvedená v zmluve nezodpovedá (v neprospech žalobcu) skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, počet a výšku splátok. V zmluve bola dohodnutá celková výška spotrebiteľského úveru 1.500 Eur, ktorú žalovaný krátil o sumu 150 Eur a poskytol spotrebiteľský úver v celkovej výške 1.350 Eur, teda znížený o sumu 150 Eur, ktorý predstavuje poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Za účelom súladného výpočtu RPMN je potrebné vychádzať z výšky skutočne a preukázateľne poskytnutého plnenia veriteľom vo výške 1.350 Eur, pri výške mesačnej splátky 47,43 Eur, splatnosti 42 mesiacov a do celkových nákladov (RPMN) je potrebné zahrnúť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur, výslednou je RPMN vo výške 38,19 %. Žalovaný, aby zvýšil svoj prospech zo žalobcu, uzatvoril k zmluve i dohodu

o poskytovaní služieb. Žalobca požiadal žalovaného o kópiu zmluvnej dokumentácie, ktorú žalovaný žalobcovi aj zaslal, ale bez kópie dohody o poskytnutí služby. Je však zrejmé z výšky splátky (s poukazom na bod 6. zmluvy), že žalobca plnil i na dohodu o poskytnutí služby (uzatvorené k obojmu úverom). Za účelom súladného výpočtu RPMN vrátane odmeny za uzatvorené dohody o poskytnutí služby je potom potrebné odplatu z dohôd započítať do celkových nákladov za spotrebiteľské úvery. Pri výške skutočne preukázateľne poskytnutého plnenia veriteľom vo výške 1.350 Eur, pri výške mesačnej splátky 81,99 Eur, splatnosti 42 mesiacov, ak by do celkových nákladov (RPMN) žalovaný zahrnul poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur, výslednou je RPMN vo výške 105,84 %, pričom celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa rovná sume 3.593,58 Eur (t. j. úver + úrok za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru). V zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. Absencia termínu konečnej splatnosti spôsobuje, že úver zo zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. V zmluve nie je uvedená aj doba trvania zmluvy, čo spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov, rovnako zmluva neobsahuje správny údaj o priemernej hodnote RPMN. Žalovaný so žalobcom spoločne so zmluvami uzavrel dňa 23. 01. 2015 aj dohodu o poskytovaní služby závislú na zmluve. Za túto službu žalovaný zinkasoval každý mesiac popri plnení splátok na zmluvu i odplatu za dohodu mesačne vo výške 34,56 Eur, celkovo za 42 mesiacov 1.451,52 Eur. Uvedená výška sumy nie je žiadnym spôsobom odôvodnená a spotrebiteľ - žalobca plnil za služby, ktoré mu reálne poskytované neboli, teda nejde o plnenie, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa, ale záujmom veriteľa. Samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojedanej zmluvnej podmienky, dohoda je súčasťou formulárovej zmluvy. Žalobca sa zrejme nesúladi zmluvy so zákonom pokúsil so žalovaným riešiť mimosúdnu cestou. Žalovaný bol predsporovými výzvami zo dňa 18. 06. 2018 upozornený na nedostatky a zrejme rozpory zmluvy so zákonom. Žalovaný do dňa podania žalobného návrhu na predsporovú výzvu nereagoval. Na základe uvedeného je úver poskytnutý zo zmlúv bezúročný a bez poplatkov. Žalobca mal tak povinnosť splatiť úver len do výšky skutočnej istiny, ktorá sa rovná výške poskytnutej sumy úveru vo výške 1.350 Eur. Žalobca zaplatil do dnešného dňa na účet žalovaného 2.647,86 Eur, teda o 1.297,86 Eur viac, ako mu bolo žalovaným poskytnuté. Uvedený preplatok tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Žalobca si zároveň uplatňuje zákonný úrok z omeškania.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v tom smere, že v zmluve uvedený spôsob stanovenia hodnoty RPMN a predpokladanej RPMN nebol nikdy posúdení ako protiprávny ani v rámci kontrolných činností (vykonávaných napríklad Slovenskou obchodnou inšpekciou). Údaj o RPMN nie je ani zmluvná podmienka, ani sa v zmysle žiadneho zákona dohodnúť nedá. Ani zákon č. 129/2010 Z. z. neurčuje, že pôjde o dohodnutý údaj, ale o vypočítaný ukazovateľ, ktorý sa vypočíta v čase uzavretia zmluvy o úvere, nie v čase podania žiadosti o úver. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru nie je známy, stane sa známy až pri schválení úveru. Z toho dôvodu sa údaj RPMN môže odchyľovať. Žalobca argumentáciou napáda závery, kedy sa berie výška úveru ako výsledná suma poskytnutých finančných prostriedkov. To, že žalovanému bola na účet poukázaná nižšia suma ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver ako bol dohodnutý, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní poplatku za poskytnutie úveru v určenej výške. Poplatok za poskytnutie úveru bol zohľadnení pri výpočte RPMN, nakoľko táto okolnosť vyplýva zo samotného zákona. To, že poplatok za poskytnutie úveru je započítaný do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť v súvislosti s poskytnutým úverom, vyplývajú zo zmluvy, kde sa uvádza „celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru)“. Zo zmluvy zreteľne vyplýva, že RPMN je počítaná z celkových nákladov. O tom, že RPMN sa počíta aj so sumou poplatku za poskytnutie úveru, bol žalobca písomne a v súlade so zákonom informovaný aj pred uzavretím samotnej zmluvy. Z obsahu jeho tvrdení vyplýva žiadna reálna skutočnosť, ktorá by podporila jeho tvrdenia o nesprávnom výpočte RPMN. Dohoda o poskytovaní služieb nie je podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ dohodu o poskytovaní služieb uzavrieť nemusel, a teda má právnu povahu individuálneho dojednanie. Dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpísaná, teda samostatná od obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Keďže bola dohoda dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver. Vzhľadom k tomu, že dohoda predstavovala fakultatívne dojednanie, je vylúčené, aby nezapočítanie poplatku do RPMN malo spôsobiť nesprávnosť tohto údaja, nakoľko ani nemohol byť zahrnutý do vzorca výpočtu. Žalovaný popiera, že by v zmluve o revolvingovom úvere absentoval údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a doby trvania zmluvy, keď deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára

je dňom konečnej splatnosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Termín konečnej splatnosti vyplýva z oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi a je totožný s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Žalovaný sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu, že tento údaj musí byť v zmluve obsiahnutý výslovne. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Z obsahu tvrdení žalobcu nevyplýva žiadna konkrétna skutková okolnosť, ktorá by ho oprávňovala požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný namieta zjavnú neodôvodnenosť nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou, ktorej charakteristickými znakmi sú poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom, stanovenie sumy týchto prostriedkov a odplata za ich poskytnutie. Tejto skutočnosti si bol dlžník pri podpise zmluvy plne vedomý. Žiada, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu k náhrade trov konania.

4. V replike žalobca uviedol, že je zrejmé, že žalovaný neposkytol zmluvne dohodnutú výšku spotrebiteľského úveru z dôvodu započítania poplatku za poskytnutie úveru. Pokiaľ bol poplatok započítaný do celkových nákladov spotrebiteľa na spotrebiteľský úver, ide o duplicitné započítanie, jednak pri poskytnutí úveru započítaním, v druhom rade ako náklad na spotrebiteľský úver premietnutý vo výške mesačnej splátky. Poplatok za poskytnutie úveru žalobca považuje za paušálne žalovaným určený (pravdepodobne od výšky spotrebiteľského úveru) poplatok, ktorým žalovaný obchádza vyjadrenie skutočnej odplaty v podobe úrokovej sadzby, ktorou by sa nepochybne dostal do rozporu s dobrými mravmi. Žalovaný uznáva povahu poplatku za poskytnutie spotrebiteľského úveru ako vedľajšieho plnenia, ktoré je však potrebné započítať nie do výšky úveru (istiny), ale do celkových nákladov na spotrebiteľský úver. A pokiaľ žalovaný uvádza, že náklady tvoriace súčasť celkových nákladov pozostávajú v predmetnej veci z istiny, úroku a poplatku, je zrejmé, že ide o duplicitné započítanie sumy poplatku najprv pri poskytnutí spotrebiteľského úveru a potom započítaním do nákladov. Suma celkovej odmeny za dohodu o poskytnutých službách predstavovala 1.451,52 Eur. Zmluvné dojednanie oprávňuje žalovaného na neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu, ktorá presahuje sumu poskytnutého plnenia žalovaným, t. j. sumu 1.350 Eur, ide o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach. Dohoda o poskytnutí služby je žalobcom podpísaná v okamihu, kedy je zmluva vo fáze žiadosti o úver a nie je zrejmé, prečo by žalobca dohodu uzatváral, keď v čase jej podpisu nevedel, či bude jeho návrh na uzatvorenie zmluvy žalovaným schválený a v dohode uvádzané služby bude potrebovať. Nie spotrebiteľ má dokázať, že nedošlo k individuálnemu dojednaniu, resp. že nemohol odoprieť uzavretie takej zmluvy, aby získal úver, ale naopak, dodávateľa zaťažuje bremeno presvedčivo preukázať individuálne dojednanie, teda skutočnosť, že spotrebiteľovi bola daná možnosť odmietnuť uzavretie doplnkovej zmluvy. Teda je zrejmé, že žalobca nemal záujem o dohodu o poskytnutí služieb, o ktorej v čase podpisu žiadosti ani nevedel, či využije. Žalovaný nepreukázal dobrovoľnosť uzatvoriť takúto dohodu a z obsahu zmluvy ani nevyplýva možnosť odmietnuť. Uvedenie údajov o termíne o konečnej splatnosti úveru, termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobca písomne neodsúhlasil a o jeho obsahu v čase podpisovania zmluvy nemal vedomosť. Termín konečnej splatnosti musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. Žalobca navrhol žalobe v celom rozsahu vyhovieť a súčasne zaviazat žalovaného k náhrade trov konania.

5. Žalovaný sa v rámci dupliky nevyjadril.

6. Žalobca ako dôkazy predložil žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu / zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23. 01. 2015, stanovisko žalovaného k žiadosti žalobcu zo dňa 07. 06. 2018, predsporovú výzvu, súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2014, interaktívnu kalkulačku na výpočet RPMN.

7. Žalovaný ako dôkazy predložil žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu / zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23. 01. 2015, zmluvné

dojednania zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, rozpis vzorca pre výpočet RPMN k zmluve č. XXXXXXXXXX7, oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 23. 01. 2015.

8. Podľa § 290 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

9. Podľa § 297 CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 Eur.

10. Súd vykonal dokazovanie vyššie uvedenými listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, keď pojednával v neprítomnosti žalobcu a žalovaného, ktorí svoju neprítomnosť ospravedlnili z dôvodu hospodárnosti konania a súhlasili s pojednávaním v ich neprítomnosti, pričom z vykonaného dokazovania zistil súd nasledovný skutkový a právny stav:

11. Žalobca ako dlžník dňa 22. 01. 2015 podpísal žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu č. XXXXXXXXXX, pričom vyplnil údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu v časti 5. žiadosti. Žalovaný ako veriteľ podpísal uvedenú listinu dňa 23. 01. 2015, pričom vyplnil údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu v časti 6. žiadosti. Žalovaný poskytol žalobcovi sumu 1.350 Eur (1.500 Eur - 150 Eur), pričom žalobca na zmluvu zaplatil celkom sumu 2.647,86 Eur.

12. Podľa § 488 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“) záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohládávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

13. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

14. Podľa § 497 Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

16. Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

17. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

18. Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- c) adresu predávajúce, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

19. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

20. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

21. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

22. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01. 04. 2015) ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

23. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

24. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

26. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

27. V prípade, ak sa súd v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

28. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca dňa 22. 01. 2015 podpísal žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, pričom žalovaný listinu podpísal dňa 23. 01. 2015. Nebolo sporné ani to, že žalobcovi bola poskytnutá zo strany žalovaného suma 1.350 Eur (1.500 Eur - 150 Eur) a žalobca na zmluvu zaplatil celkom sumu 1.297,86 Eur. Sporným zostalo, či došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere, a ak áno, či je úver bezúročný a bez poplatkov.

29. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník dňa 23. 01. 2015 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu. Na základe uvedenej zmluvy sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach (vrátane úrokov) vo výške 47,43 Eur, resp. vo výške 81,99 Eur (spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb). Súd mal za to, že k uzatvoreniu zmluvy medzi žalovaným a žalobcom prišlo, nakoľko došlo k zhode v prejavoch vôle účastníkov zmluvy, pokiaľ ide o výšku poskytnutého úveru (1.500 Eur), ako aj pokiaľ ide o výroku ročnej úrokovej sadzby úveru (18,08 %), čo sú podstatné náležitosti zmluvy o úvere. Ak aj nedošlo k akceptácii návrhu žalobcu (urobený prostredníctvom žiadosti zo dňa 22. 01. 2015), týkajúceho sa iných náležitostí zmluvy, táto skutočnosť má iné právne následky, ale nie absenciu uzavretia zmluvy o úvere.

30. Súd však dospel k záveru, že uvedený úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to z nasledovných dôvodov:

31. Na základe predmetnej zmluvy sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach (vrátane úrokov) vo výške 47,43 Eur, resp. vo výške 81,99 Eur. Ročná percentuálna miera nákladov úveru bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN za úver vo výške 26,17 % a v časti 6. ako RPMN za úver vo výške 25,75 %. Rovnaká ročná percentuálna miera nákladov revolvingu bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 26,17 % a v časti 6. ako predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 25,75 %. Priemerná RPMN za úver predstavovala 36,30 %. Žalobcovi bola titulom úveru vyplatená zo strany žalovaného suma 1.350 Eur (z dôvodu započítania sumy poskytnutého úveru vo výške 1.500 Eur so sumou poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur), pričom žalobca podľa nepopretého skutkového tvrdenia na úver zaplatil celkom sumu 2.647,86 Eur.

32. Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, Zákona č. 129/2010 Z. z., Zákona č. 250/2007 Z. z.), keďže žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je Zákon o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy (v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 veta posledná Občianskeho zákonníka) sa pritom nevzťahuje len na vzťahy založené po jeho účinnosti. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 01. 04. 2015, pričom právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenie, preto sa od jeho účinnosti vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Súd pritom poukazuje napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21. 04. 2015, v ktorom dovolací súd uviedol, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

33. Nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Prístupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dátum splatnosti poslednej splátky úveru (01. 08. 2018) sa uvádza len v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, pričom nebolo preukázané, že by táto listina bola žalobcovi predložená pri podpise zmluvy z jeho strany a zároveň že by žalobca uvedené prijal písomnou formou, a preto nemožno považovať náležitosť (termín konečnej splatnosti) za uvedenú v písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Za uvedenie požadovanej náležitosti o termíne konečnej splatnosti úveru nie je možné považovať ani ustanovenie článku 4. odsek 4.5 Zmluvných dojednaní, v ktorom sa uvádza, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru, nakoľko ani tu sa neuvádza konkrétny termín konečnej splatnosti a zároveň ani nejde o text predmetnej zmluvy. Rovnako chýba v

zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a síce výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 47,43 Eur, resp. 81,99 Eur, bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákomom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Súd sa nestotožnil s výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s ustanovením § 9 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch zo strany žalovaného, nakoľko znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom do 30. 04. 2018) je jednoznačné, a to aj s poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť tunajšieho odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o výšku RPMN, zmluva neobsahuje ani základnú obsahovú náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to ročnú percentuálnu mieru nákladov, nakoľko táto je v časti 5. uvedená iba ako predpokladaná. Presná výška RPMN je uvedená až v časti 6. - údaje o schválenom revolvingovom úvere, uvedené schválenie však žalobca neprijal písomnou formou, z uvedeného dôvodu považoval súd údaj o RPMN za v zmluve neuvedený. Pokiaľ ide o obranu žalovaného, že údaj o výške RPMN úveru sa dohodnúť objektívne nedá, súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci potom zo zmluvy vôbec nie je zrejmé, ktorý z viacerých údajov o RPMN má byť tým správnym údajom. Súd má za to, že v zmluve je potrebné uviesť jeden údaj o RPMN a zároveň v čase, kedy zmluvu podpisuje dlžník, nakoľko ide o údaj, ktorý má slúžiť práve spotrebiteľovi na zváženie, či zmluvu s dodávateľom vôbec uzavrie. Súd dodáva, že cieľom ustanovenia § 11 v spojení s § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, keďže uvedené údaje predstavujú informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Požadovaný údaj sa uvádza iba v bode 12 ods. 12.1 zmluvných dojednaní. Súd však poukazuje na to, že keďže ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v rámci ustanovení zmluvy.

34. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11. 05. 2016, v ktorého odôvodnení súd druhej inštancie uviedol, že „považuje za správny názor súdu prvého stupňa, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, respektíve aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda len v hodnote poskytnutej sumy.“ Obdobne uviedol Krajský súd v Trnave v rozsudku, č. k. 10Co/375/2016-119 zo dňa 13. 09. 2017, kde uviedol, že „odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi dňa 23. 02. 2011 neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa poskytnutý úver v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že pre záver o tom, že poskytnutý úver sa v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, stačí nesplnenie čo i len jednej zákonom stanovenej podmienky v ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona, nebolo ďalej potrebné skúmať a vyhodnocovať, či v zmluve absenteje aj ďalšia obligatórna

náležitost', odvolací súd sa preto z dôvodu hospodárnosti a účelnosti konania nezaoberal otázkou, či v zmluve absentuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. i), ako konštatoval súd prvej inštancie.“

35. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09. 11. 2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a. s., c/a W. X., súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti, o výške RPMN a o adrese veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti a o RPMN môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

36. V súvislosti s vyššie uvedeným odkazuje súd tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31. 10. 2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „v danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. ... Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.“ Súd ešte dodáva, že pre posúdenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (pre absenciu prechodných ustanovení k zmene úpravy) potrebné aplikovať ustanovenia zákona účinné v čase uzatvorenia zmluvy. Ďalej súd odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 23Co/294/2017-85 zo dňa 23. 04. 2018, v ktorom odvolací súd vyjadril názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, že „na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so Smernicou je potrebné Zákon o spotrebiteľských úveroch novelizovať, zosúladiť s textom Smernice, inak by bola porušená zásada právnej istoty (výkladom contra legem). Následkom citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ je nová legislatívna zmena od 01. 05. 2018 (vykonaná novelou zákona č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení zákon o bankách), kde sa uvádza, že vzhľadom na toto rozhodnutie sa upravuje náležitosť zmluvy tak, že sa nahrádza rozčlenením pojmom frekvencia. Je teda evidentné, že zákonodarca pristúpil k legislatívnej zmene a súd nemôže vykladať sporné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch rovnako v prípade dvoch rôznych znení zákona len z dôvodu, aby vyhovel požiadavke žalobcu. Požadovaný výklad sporného ustanovenia bude možný pri posudzovaní zmlúv uzavretých po účinnosti spomenutej novely (aby neodporoval princípu zákazu retroaktivity).“

37. Ako už súd uviedol, v prejednávanom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobcovi považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatku za poskytnutie úveru, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru. Z nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu, ktoré sa považuje za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP), v spojení s odpoveďou na žiadosť (č. I. 9) vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému na zmluvu celkom sumu 2.647,86 Eur, z čoho vyplýva suma bezdôvodného obohatenia žalovaného vo výške 1.297,86 Eur (2.647,86 Eur - 1.350 Eur). Uvedená suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko o túto sumu mu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže

pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu vyčerpaného úveru. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného, že otázka poplatku za poskytnutie úveru, jeho prípustnosti a prijateľnosti bola osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod číslom C. - XXXXX/XXXX, je irelevantná, nakoľko úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

38. Pokiaľ ide o dohodu o poskytnutí služby, táto bola jednoznačne uzatváraná v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere, čo je zrejme aj z toho, že je obsiahnutá v rámci zmluvy o revolvingovom úvere pod bodom 8.1.

39. Nakoľko právny úkon uzavretia dohody o poskytnutí služby je právnym úkonom, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, aj na tento právny úkon je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súd má za to, že pri uzatváraní predmetnej dohody o poskytnutí služby (ktorá má formu predtlačenej formulára, čo v konaní nebolo sporné) došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného, a ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Žalovaný nekonal pri uzatváraní uvedenej dohody s odbornou starostlivosťou, pretože v konaní nepreukázal, že žalobcovi ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené následky uzavretia uvedenej dohody (v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti). Výška odplaty za uvedenú službu je úplne neprímeraná tomu, že táto služba ani nemusí byť poskytnutá v plnom rozsahu, resp. nemusí byť za trvania úverového vzťahu poskytnutá vôbec. Okrem toho súd poukazuje na to, že ide o bežnú službu, ktorú by mala pokrývať odplata za úver.

40. Konanie žalovaného, ktorým si pri podpisovaní zmluvy o revolvingovom úvere nekalou obchodnou praktickou zabezpečil zo strany žalobcu aj podpísanie dohody o poskytnutí služby, nemožno hodnotiť inak, ako špekulatívne konanie majúce za cieľ zabezpečiť si vyššiu odplatu z poskytnutého úveru bez toho, aby podpísanie druhej zmluvy malo prospech aj pre spotrebiteľa. Zároveň súd uvedené konanie považuje za obchádzanie zákona, keď náklad na odplatu z dohody nie je zahrnutý do celkovej odplaty, a tým ani do informácie o RPMN, pritom dohoda o poskytnutí služby je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto by mala byť RPMN vypočítaná z oboch zmlúv. Súd nepovažoval argument žalovaného o samostatnosti dohody o poskytnutí služby za opodstatnený, nakoľko táto zmluva ako samostatné dojednanie o právach a povinnostiach zmluvných strán absolútne neobstojí, pretože bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stráca uvedená dohoda akýkoľvek význam. Súd pritom poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18Co/279/2014 zo dňa 21. 10. 2015, s ktorým sa stotožňuje, a v ktorom odvolací súd uviedol, že „zmluva vypracovaná žalovaným a predložená žalobcovi na podpis vzbudzuje zdanie, ako keby jej obsahom bol len jeden právny úkon. Je to evidentné hneď z jej označenia. Až v strede pretlačenej formulára zmluvy je pod bodom 8 spomenutá ďalšia zmluva, a to dohoda o poskytnutí služby. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine, by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu právnych úkonov vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril len jeden právny úkon. Takéto konanie žalovaného bežnej praxi a zvyklostiam odporuje, a preto je v rozpore s dobrými mravmi. Konanie priečiace sa dobrým mravom je preto dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.“.

41. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval súd žalobu za dôvodnú v celom rozsahu, preto jej vo výroku I. rozsudku vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 1.297,86 Eur, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP.

42. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

43. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

44. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie) ku dňu 25. 06. 2018 bola vo výške 0,00 %.

45. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nemu žalobca nárok aj na úrok z omeškania. Keďže pri prejednávanom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v právnom predpise ustanovený čas plnenia, treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. Žalobca preukázal, že vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to predsporovou výzvou zo dňa 19. 06. 2018, v ktorej súčasne poskytol žalovanému primeranú lehotu na plnenie. Súd teda zaviazal žalovaného, okrem vyššie uvedenej istiny, zaplatiť úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.297,86 Eur tak, ako je uvedené vo výrokovej časti I. tohto rozsudku. Žalovaný sa podľa žalobcu dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu dňom 25. 06. 2018, a keďže žalovaný túto skutočnosť nerozporoval, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania od 25. 06. 2018 do zaplataenia.

46. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

49. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

50. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku. Neboli pritom tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať.

52. O výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie

dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.